

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 13 grudnia 2006 r. (*)

Postanowienie w sprawie zastosowania środków tymczasowych – Wniosek o zawieszenie wykonania – Pomoc państwa – Dopuszczalność

W sprawie T-288/06 R

Huta Częstochowa S.A., z siedzibą w Częstochowie (Polska), reprezentowana przez radców prawnych C. Sadkowskiego i D. Sałajewskiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Giolita i A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania art. 3 decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 20/04 na rzecz producenta stali Huta Częstochowa S.A. oraz o łączne rozpoznanie tego wniosku z wnioskiem o zawieszenie wykonania złożonym przez ISD Polska sp. z o.o.,

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu, przebieg postępowania i żądania stron

1 W dniu 5 lipca 2005 r. Komisja wydała decyzję (zwaną dalej „sporną decyzją”) w sprawie pomocy państwa C 20/04 (ex NN 25/04) przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską spółce Huta Częstochowa S.A. (zwanej dalej „skarżącą”).

2 Artykuł 3 ust. 1 spornej decyzji stanowi, że pomoc państwa przyznana skarżącej przez Rzeczpospolitą Polską w wysokości 19 699 452 złotych polskich (PLN) w okresie od 1997 r. do maja 2002 r. w formie pomocy operacyjnej i pomocy na restrukturyzację zatrudnienia nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

3 Artykuł 3 ust. 2 spornej decyzji przewiduje, po pierwsze, że Rzeczpospolita Polska podejmie wszelkie kroki niezbędne do odzyskania od skarżącej oraz trzech innych przedsiębiorstw, to jest Regionalnego Funduszu Gospodarczego, Majątku Hutniczego sp. z o.o. i Operatora sp. z o.o., kwoty bezprawnie przyznanej pomocy wraz z odsetkami oraz po drugie, że skarżąca, jak i inne przedsiębiorstwa są solidarnie zobowiązane do zwrotu tej pomocy.

4 Pismem zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 18 października 2006 r. skarżąca wniosła skargę na podstawie art. 230 WE zmierzającą do stwierdzenia nieważności art. 3 ust. 2 akapit trzeci spornej decyzji.

5 Odrębnym pismem zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 18 października 2006 r. skarżąca wniosła wniosek o zastosowanie środka tymczasowego na podstawie art. 242 WE mający na celu zawieszenie wykonania art. 3 spornej decyzji oraz łączne rozpoznanie tego wniosku z „wnioskiem o zawieszenie [...] złożonym przez spółkę ISD Polska sp. z o.o.”.

6 W dniu 31 października 2006 r. Komisja przedstawiła swoje uwagi na piśmie w przedmiocie tego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Wnosi ona o odrzucenie wniosku o zawieszenie wykonania i obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

7 Tytułem wstępu należy podnieść, że skarżąca domaga się łącznego rozpoznania jej wniosku z wnioskiem o zastosowanie środka tymczasowego, który miał zostać wniesiony przez ISD Polska sp. z o.o. Faktycznie ta ostatnia wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji (sprawa T-273/06), jednakże nie złożyła ona wniosku o zawieszenie wykonania. W związku z tym nie można uwzględnić wniosku skarżącej w sprawie łącznego rozpoznania.

8 Na podstawie postanowień art. 242 WE i art. 243 WE w związku z art. 225 WE Sąd może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

9 W niniejszej sprawie sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego uważa, że należy najpierw zbadać, czy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego jest dopuszczalny.

10 Komisja podnosi przede wszystkim w tej kwestii, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego jest niedopuszczalny z tego względu, że nie spełnia on przesłanek ustalonych w art. 104 § 2 regulaminu Sądu. Jej zdaniem we wniosku nie wskazano żadnej okoliczności niecierpiącej zwłoki ani nie przytoczono żadnego argumentu uzasadniającego zarzuty podniesione przez skarżącą na poparcie *fumus boni juris*.

11 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środków tymczasowych należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia (*fumus boni juris*) konieczność zastosowania środków. Przesłanki te są kumulatywne tak, iż wnioski o zastosowanie środków tymczasowych powinny zostać odrzucone, gdy nie występuje jedna z tych przesłanek [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30]. Sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego dokonuje również w razie potrzeby wyważenia istniejących interesów (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 29 czerwca 1999 r. w sprawie C-107/99 R Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-4011, pkt 59).

12 Z art. 104 § 2 i 3 regulaminu wynika, że sam wniosek dotyczący środków tymczasowych powinien umożliwić pozwanej przygotowanie uwag, a sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego rozpoznanie sprawy, w danym przypadku, bez dodatkowych informacji. W celu zapewnienia pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których opiera się wniosek, powinny wynikać w spójny i zrozumiały sposób z samego tekstu wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, aby wniosek ten był dopuszczalny. O ile tekst ten może zostać poparty i uzupełniony w poszczególnych kwestiach poprzez odesłania do określonych fragmentów dokumentów załączonych do tego tekstu, o tyle ogólne odesłanie do innych pism, choćby załączonych do wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, nie może naprawić braku wskazania istotnych okoliczności w samym wniosku (postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 stycznia 2001 r. w sprawie T-236/00 R Stauner i in. przeciwko Parlamentowi i Komisji, Rec. str. II-15, pkt 34).

13 Wymieniony w art. 104 § 2 regulaminu pilny charakter wniosku o zastosowanie środka tymczasowego należy oceniać w świetle konieczności zastosowania takiego środka, aby uniknąć sytuacji, w której strona wnosząca o zastosowanie środka tymczasowego poniosłaby poważną i nieodwracalną szkodę. Aby uczynić zadość wymogom tego przepisu, nie wystarczy po prostu podnieść, że wykonanie aktu, w stosunku do którego wniesiono o

zawieszenie wykonania, ma nastąpić natychmiast, lecz należy ponadto przedstawić okoliczności niecierpiące zwłoki, na podstawie których można wykazać, że strona skarżąca, która wnosi o zawieszenie, poniesie poważną i nieodwracalną szkodę, jeżeli zawieszenie nie zostanie zarządzone (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 stycznia 1988 r. w sprawie 378/87 R Top Hit Holzvertrieb przeciwko Komisji, Rec. str. 161, pkt 18; postanowienia Prezesa Sadu z dnia 3 lipca 2000 r. w sprawie T-163/00 R Carotti przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, RecFP str. I-A-133 i II-607, pkt 8 oraz z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-288/02 R AIT przeciwko Komisji, Rec. str. II-2885, pkt 14 i 15).

14 Należy od razu stwierdzić, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego będący przedmiotem niniejszego postępowania nie spełnia przesłanek formalnych określonych w art. 104 § 2 i 3 regulaminu.

15 Należy bowiem podnieść, że w odniesieniu do pilnego charakteru skarżąca ogranicza się do stwierdzenia, że z uwagi na to, że „w ramach prywatyzacji i restrukturyzacji wyzbyła się prawie w całości posiadanego majątku, kwota 20 mln złotych z odsetkami jest olbrzymim wydatkiem, który może doprowadzić do zachwiania płynności finansowej spółki”.

16 Tymczasem spoczywający na skarżącej obowiązek wskazania we wniosku okoliczności mogących wykazać, że w przypadku niezarządzenia zawieszenia poniesie ona poważną i nieodwracalną szkodę, nie został spełniony w drodze samego twierdzenia, zgodnie z którym zwrot kwoty 20 mln PLN może doprowadzić do zachwiania jej płynności finansowej. W niniejszym przypadku same te okoliczności nie umożliwiają sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego rozstrzygnięcia kwestii istnienia, choćby potencjalnego, poważnej i nieodwracalnej szkody bez dodatkowych informacji.

17 Dla dopełnienia obrazu należy podnieść, że skarżąca ponadto wskazuje na to, co następuje:

„[...] zobowiązany do zwrotu pomocy publicznej zgodnie z zawartą umową prywatyzacyjną za skarżącą jest [...] ISD Polska sp. z o.o. [...]

Uznać zatem należy, że może zaistnieć sytuacja, w której Sąd I Instancji zawiesi obowiązywanie decyzji w stosunku do ISD Polska sp. z o.o., tym samym [skarżąca] będzie jedynym podmiotem, który będzie zmuszony uregulować kwotę pomocy publicznej wynikającej z[e] [spornej] decyzji.

Dlatego też zawieszenie obowiązywania [spornej] decyzji w stosunku do [skarżącej] jest zasadne i właściwe [...].”

18 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że ten argument jest pozbawiony wszelkiego znaczenia, ponieważ spółka ISD Polska nie złożyła w każdym razie wniosku o zawieszenie wykonania spornej decyzji, bez potrzeby badania kwestii, czy ten argument – przy założeniu jego zasadności – może mieć wpływ na ocenę pilnego charakteru.

19 Wreszcie należy zauważyć, iż skarżąca podnosi, że zawieszenie wykonania spornej decyzji jest uzasadnione „pewnością obrotu na wypadek gdyby Sąd uwzględnił skargi na w/w decyzję, co skutkowałoby koniecznością rozliczeń zwrotnych i obowiązkiem pokrycia powstałych z tego tytułu szkód”.

20 Z jednej strony należy podnieść, że nieprecyzyjność wniosku nie pozwala stwierdzić, czy skarżąca powołuje ten argument z uwagi na pilny charakter. Z drugiej strony, nawet gdyby miało to miejsce, należałoby stwierdzić, że enigmatyczny i niekompletny charakter tego twierdzenia nie pozwala sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego zrozumieć jego dokładnego znaczenia ani tym samym ocenić, bez dodatkowych informacji, czy może ono mieć wpływ na ocenę pilnego charakteru.

21 Wobec powyższego wniosek nie spełnia wymogów art. 104 § 2 i 3 regulaminu w odniesieniu do pilnego charakteru i w tych okolicznościach należy odrzucić wniosek o zastosowanie środka tymczasowego jako niedopuszczalny.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

- 1) **Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 grudnia 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

B. Vesterdorf

* Język postępowania: polski.